

Podle ustanovení § 16 odst. 2 dávk. prav. náleží zciziteli, jenž činí nárok na přípočty, aby okolnosti, o které svůj nárok opírá, v přiznání uvedl a hodnověrně prokázal, jinak se k okolnostem těm při vyměření dávky nepřihlíží. Z ustanovení toho je zřejmo, že k odvrácení následků prekluse nestačí uvést okolnosti, na základě kterých se činí nárok na přípočty, v přiznání, nýbrž že je ještě nutno hned v přiznání okolnosti ty hodnověrně prokázati aneb aspoň nabídnouti o nich průvodní prostředky. Nemohl proto pouhý údaj st-lky v přiznání uvedený, že provedla novostavbu a žádá za přípočet staveb. nákladů této novostavby, uchrániti st-lku před následky prekluse, když současně s tím neuvedla číselný náklad novostavby a tento náklad ani neprokázala, ani nenabídla o něm důkazy. Vyslovil-li pak úřad za tohoto stavu preklusi nároku st-lčina, nelze v tom spatřovati nezákonnost.

Byla-li však vyslovena prekluse podle odst. 2 § 16 dávk. prav. v řízení ukládacím, platí tato prekluse pro řízení odvolací a strana nemá proto ani v řízení odvolacím nároku, aby úřad přihlížel k opožděně předloženým dokladům a st-lka nemůže proto důvodně vytýkati jako nezákonnost, že žal. úřad nevzal zřetel na doklady v odvolacím řízení předložené.

Pokud se pak st-lka dovolává pro svůj právní názor ustanovení odst. 5 § 19 dávk. prav. a z jeho znění snaží se dovoditi, že i v řízení odvolacím může strana uplatňovati nové údaje a doklady ohledně cen a investic, činí tak neprávem, neboť ustanovení odst. 5 § 19 dávk. prav. týká se zřejmě jen těch případů, kdy strana nebyla prekludována a není proto vyloučena ze součinnosti při zjišťování hodnot a přípočtů, neboť jinak, kdyby opomenutí v řízení vyměřovacím mohlo býti napraveno do-atečně v řízení odvolacím, nemělo by ustanovení odst. 2 § 16 dávk. prav. vůbec žádného významu ani smyslu. Z ustanovení odst. 4 § 19 dávk. prav., jehož se stížnost k podpoře svého stanoviska rovněž dovolává a podle něhož rozhodnutím a příkazům, vydaným před vyměřením dávky, nelze, vyjímajíc případ § 25 odst. 2, odporovati zvláštním prostředkem opravným, nýbrž teprve odvoláním proti vyměření dávky, nelze pak pro shora uvedené stanovisko stížnosti vůbec ničeho dovoditi.

Stížnost namítá konečně, že žal. úřad vyslovil neprávem, že nárok byl uplatněn až po vyměření dávky, když byl uplatněn během odvolacího řízení, a to proto, že odvolání a celé odvolací řízení je součástíou vyměřovacího řízení, takže toto není možno považovati za ukončené před vyřízením odvolání. Ani této námitce nemohl nss přisvědčiti, neboť žal. úřad, mluvě o »vyměření dávky«, měl tím zřejmě na mysli jen vyměření dávky platebním rozkazem, jímž bylo zakončeno řízení ukládací, jak výslovně v počátku svého rozhodnutí uvádí, a nikoliv vyměření dávky, které vešlo po vyčerpání všech adm. opravných prostředků v moc práva a jaké má na mysli stížnost. — — —

#### Č. 11.800.

**O b e c n í d á v k y :** Všeobecné vodné a poplatek za používání obecních stok vybírají se vedle dávky z nájemného a nespádají pod osvobození podle § 51 zák. č. 44/1927 Sb.

(Nález ze dne 18. března 1935 č. 12.730/35.)



Prejudikatura: srov. Boh. A 9317/31, 9352/31, 10.133/32, 10.454/33.

Věc: Ing. Antonín M. a Ing. Berthold M. v P. proti zemskému úřadu v Praze o všeobecné vodné a poplatek za používání obecních stok.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Rozhodnutími z 2. prosince 1931 a 6. dubna 1932 zamítl sbor hlavního města Prahy pro vyřizování stížností odvolání dnešních st-lů, podaná do platebních listů magistrátu hlavního města Prahy z 18. června 1931, z 25. března 1932 a z 8. června 1931 ve věci všeobecného vodného a poplatku za používání obecních stok za rok 1929 a 1930 z domů čp. . . Další odvolání zamítl žal. úřad nař. rozhodnutími v podstatě z důvodu, že všeobecné vodné i poplatek za užívání obecních stok jsou poplatky za zvláštní výhodu poskytnutou obcí a že jest při nich osvobození podle § 51 zák. č. 44/1927 Sb. vyloučeno.

Stejně znějící stížnosti do těchto rozhodnutí podané obsahují v zásadě dvě námitky: 1. že zavedením jednotné dávky k nájemnému dřívější všeobecné vodné a poplatek za používání obecních stok odpadlo vůbec, 2. že kdyby i — per inconcessum — obě dávky posléze uvedené k nájemnému trvaly ještě dále, spadaly by přes to pod osvobození § 51 zák. č. 44/27 Sb., poněvadž nemají povahu poplatku za zvláštní výhody neb plnění se strany obce a jejích podniků.

Námítka první podle svého obsahu jest založena zřejmě na ustanovení dávkových pravidel o vybírání obecní dávky k nájemnému, schválených výnosem min. fin. z 21. ledna 1925 č. 2379. Tato dávková pravidla nepřicházejí v daných případech, ježto jde o dávky za rok 1929 a 1930, v úvahu a dávky nebyly také podle těchto pravidel vyměřeny, nýbrž stalo se tak, jak výslovně v rozhodnutí stížnostního sboru pro vyřizování stížností se cituje, na základě pravidel, schválených usnesením vlády z 28. prosince 1928, resp. 20. srpna 1929, podle nichž byly vybírány obecní dávky z nájemného, všeobecné vodné a poplatky za používání obecních stok od 1. ledna 1929.

Tato nová pravidla odlišují se však podstatně od pravidel dřívějších a nemají vůbec oněch ustanovení, jichž se stížnost na odůvodnění své námitky dovolává. Tak nemluví tato pravidla již vůbec ani o jednotné obecní dávce k nájemnému ani o tom, že v místech, kde není vodovodu, neb kde není provedení stok, snižuje se sazba o procento »dřívějšího všeobecného vodného neb dřívější dávky za používání stok«, nýbrž naopak z § 1 dávk. pravidel jest patrné, že obecní dávka z nájemného, všeobecné vodné a poplatek za používání obecních stok mají úplně samostatný charakter a že se pouze předepisují a vybírají jednotně. Paragraf 6 pak uvádí procentní sazbu připadající na každou jednotlivou dávku, resp. poplatek samostatně a stanoví, že u budov a bytů, kterým jest přiznáno osvobození od obecní dávky z nájemného, ale nikoliv od všeobecného vodného a poplatku za používání obecních stok, stanoví se sazbou . . . podle sazby snižené o procento připadající na dávku z nájemného. Jest proto námitka první založená na předpisech, jež na sporné dávky se nevztahují, bezdůvodnou.



Než nss nemohl přisvědčiti ani námitce druhé. Otázkou v ní nadhobenou zabýval se nss již v nál. Boh. A 9317/31, 9352/31, 10.133/32 a 10.454/33 a dospěl v nich k právnímu názoru, že jak všeobecné vodné, tak poplatky za používání obecních stok, mají povahu poplatků za zvláštní výhody neb plnění se strany obcí a jejich podniků ve smyslu § 51 zák. č. 44/1927 Sb. a že nevztahuje se proto na ně osvobození stanovené tímto předpisem ohledně dávek vybíraných na podkladě nájemného, ježto tento předpis nerozumí zvláštními výhodami individuální výhody, jež obec poskytuje určité osobě, nýbrž výhody, které vznikají obecnstvu ze zvláštního zařízení a ústavů, na rozdíl od výhod, jež obecnstvu plynou ze všeobecně správní činnosti obce. Na názoru tom trvá soud i v dnešním případě.

### Č. 11.801.

**Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í:** I. \* Dekret dvorské komory z 15. dubna 1835 č. 11 sb. zák. just. o odškodnění při substitucích zůstal platnou normou i za účinnosti § 46 odst. 3 zák. č. 217/1896 ř. z. o organizaci soudů. — II. \* Soudce může se vzhledem k ustanovením cit. dvorského dekretu platně vzdáti nároku na substituční diety.

(Nález ze dne 18. března 1935 č. 13.380/35.)

**P r e j u d i k a t u r a:** Boh. A 9588/31; srov. Boh. A 5548/26, 6326/27, 7840/29; 4841/25, 4929/25, 5042/25, 5298/26, 6100/26, 7743/29, 7860/29, 8327/29.

**V ě c:** Štěpán Št. v B. proti ministerstvu spravedlnosti o diety.

**V ý r o k:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**D ů v o d y:** Podáním ze 14. června 1931 žádal st-l, aby mu presidium vrch. soudu v Bratislavě vyplátilo náhradu (odškodné) za dobu od 1. listopadu 1929 do 31. března 1931, kdy jako okr. soudce, ustanovený u okr. soudu v Dunajské Středě, byl přidělen ke kraj. soudu v Bratislavě, celkem za 516 dní po 40 Kč, t. j. dohromady 20.640 Kč.

Presidium vrch. soudu v Bratislavě výnosem z 23. června 1931 této »žádosti o přiznání náhrady ve formě substitučních diet« nevyhovělo v podstatě z důvodu, že st-l o přidělení to sám žádal a výslovně se diet substitučních po dobu přidělení ke kraj. soudu v Bratislavě zřekl, takže přidělení jeho stalo se výlučně v jeho zájmu.

V odvolání uplatňoval st-l, že přidělení jeho ke kraj. soudu v Bratislavě stalo se i v zájmu služebním, že se diet nezřekl dobrovolně, že přidělení bylo provedeno na základě § 46 org. zák. a že podle tohoto předpisu přísluší mu nárok na substituční diety, třeba se jich vzdal. Min. sprav. nař. výnosem odvolání nevyhovělo. — — —

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost vytýká především vadnost řízení, kterou spatřuje v tom, že nař. rozhodnutí prý v odporu se spisy zjišťuje, že st-lův nárok jest nárokem na substituční diety a v důsledku toho posuzuje je jako nárok ze substituce podle dekretu dvorské komory z 15. dubna 1835 č. 11 sb. z. s.